

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

1139 Budapest, Teve u. 4-6.

1903 Budapest, Pf.: 314/15.

Telefon: (06-1) 443-5573, Telefax: (06-1) 443-5733

BM telefon: 33-104, 33-140, BM telefax: 33-133

E-mail: orfkvezeto@orfk.police.hu

Szám: 29000/105/1065/ /2011. RP.

Tárgy: alapvető jogot sértő
rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. tv. (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva a panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) 365/2011. (XII. 7.) számú állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panasznak a testi kényszer alkalmazásának jogalapja tekintetében

h e l y t a d o k,

míg minden egyéb vonatkozásban a panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdésére, valamint a 109. § (3) bekezdésére – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Törvényszéknek címezve (1539 Budapest, Pf.: 632.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni, illetve azt a fenti határidőn belül a Fővárosi Törvényszékhez (1027 Budapest, Csalogány u. 47-49.) is be lehet nyújtani. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) bekezdése, 326.§ (7) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) Panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

A panaszos 2011. augusztus 30-án a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőr-főkapitányságon mondta jegyzőkönyvbe panaszát a vele szemben fogatosított rendőri intézkedésekkel szemben és kérte, hogy ügyét a Panasztestület vizsgálja ki. Az előadott panasz az alábbiakban foglalható össze.

A panaszos 2011. augusztus 28-án reggel kerékpárral haladt újfahértó belterületén, amikor egy rendőrségi szolgálati gépkocsi ment el mellette, majd kb. 100 méterre tőle megállt. Az autóból két egyenruhát viselő rendőr szállt ki. Amikor melléjük ért, megállították, majd az egyikük felszólította, hogy adja át a személyazonosító igazolványát. Ez az okmány azonban nem volt nála, csak a vezetői engedélye, amit viszont azért nem adott át a rendőröknek, mert más iratot nem kértek tőle, és az események olyan gyorsan játszódtak le, hogy erre nem is volt lehetősége. Mivel az egyik rendőrt már korábban ismerte, ezért ideges lett, és olyasmit mondott, hogy „amiatt, hogy rajtuk van a rendőr ruha, mindent megtehetnek?”. A panaszos szerint lehet, hogy vitatkoztak, és talán tegeződni is kezdtek. Ezt követően a rendőrök „neki ugrottak”, „nekilökték” egy kerítésnek, majd kezeit hátrabilincselve beültették a szolgálati gépkocsiba és bevitték az Újfahértói Rendőrőrsre (a továbbiakban: rendőrőrs). Ruházatát átvizsgálták, a nála lévő tárgyakról – így vezetői engedélyéről is – letéti jegyzőkönyvet készítettek, személyazonossága megállapítása céljából ellenőrizték a személyazonosító adatait, majd kb. 30-40 perc múlva szabadon bocsátották. Az előállítás időtartamáról igazolást kapott.

A panaszos a vele szemben fogatosított rendőri intézkedésekkel kapcsolatban az alábbiakat sérelmezte:

- igazoltatásának jogszerűségét, szakszerűségét;
- a kényszerítő eszközök (testi kényszer és bilincs) alkalmazását;
- előállításának jogalapját, arányosságát;
- azt, hogy a bilincs alkalmazása miatt sérülése keletkezett;
- az intézkedő rendőrök hangnemet.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalásában megállapította, hogy a sérelmezett események vizsgálatára hatásköre kiterjed.

Álláspontja szerint a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 54. § (1) bekezdésében rögzített emberi méltósághoz való alapvető jogát, az 55. § (1) bekezdésében meghatározott személyi szabadsághoz való jogát, 59. §-ában rögzített személyes adatok védelméhez, valamint a 2. § (1) bekezdéséből levezetett tisztességes eljáráshoz való jogát.

Megállapította, hogy az ügyben az igazoltatás jogalapja tekintetében a panaszos tisztességes eljáráshoz, valamint személyes adatainak védelméhez fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet, illetve a sérelem nem volt megállapítható. Az előállítással összefüggésben a panaszos személyes szabadsága nem sérült, emberi méltóságának sérelme pedig szintén nem volt megállapítható.

Megállapította továbbá, hogy a panaszos emberi méltósága, valamint személyes szabadsága súlyos fokú sérelmet szenvedett a testi kényszer, illetve bilincs jogalap nélküli alkalmazásának következtében.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettség keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközök tartalmát vette figyelembe:

- a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálatán a panaszos meghallgatásáról 2011. augusztus 30-án felvett jegyzőkönyv;
- az újfehértói Központi Orvosi Ügyelet által 2011. augusztus 28-án kiállított háziorvosi kórlap;
- a Nyíregyházi Rendőrkapitányság Újfehértói Rendőrőrs r. zászlósának és r. törzsőrmesterének 2011. augusztus 28-án kelt jelentése az előállítás végrehajtásáról, valamint a kényszerítő eszköz alkalmazásáról;
- az intézkedést foganatosító r. zászlós és r. törzsőrmester 2011. augusztus 28-án kelt jelentése az intézkedésről;
- a Nyíregyházi Rendőrkapitányság Újfehértói Rendőrőrs által 2011. augusztus 28-án kiállított igazolás a panaszos előállításának időtartamáról;
- a letéti tárgyról 2011. augusztus 28-án felvett jegyzőkönyv;
- az intézkedést foganatosító r. zászlós és r. törzsőrmester 2011. augusztus 28-án kelt feljelentése a panaszos által elkövetett szabálysértés tárgyában;
- az intézkedést foganatosító r. törzsőrmester 2011. június 15-én kelt feljelentése a panaszos által elkövetett szabálysértés tárgyában;
- a Nyíregyházi Rendőrkapitányság vezetőjének 2011. november 9-én kelt tájékoztató levele.

III.

A rendőri intézkedés ellen a panaszos által konkrétan megfogalmazott kifogások vonatkozásában álláspontom a következő:

1.) A panaszos sérelmezte igazoltatásának jogszerűségét, szakszerűségét.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján a rendőr feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

A panaszos személyazonosságának megállapítására – a rendőri jelentésben foglaltak szerint – az Rtv. 29. § (1) bekezdése alapján, közlekedésrendészeti ellenőrzés keretében került sor.

Az Rtv. 29. § (2) bekezdése alapján az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosságot – a személyazonosító igazolványon túl – minden olyan hatósági igazolvány igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat. Az igazoltatott kizárólag ezen okmányok egyikének bemutatására kötelezhető. A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként.

A Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 38. § (1) bekezdése szerint az igazoltatás során a rendőr elkéri az igazoltatott személyazonosító igazolványát vagy egyéb, a személyazonosságot hitelt érdemlően igazoló okmányát. Ha az okmány valóságára kétséges, a rendőr ellenőrző

kérdéseket tehet fel. Felszólítja az igazoltatott személyt adatainak bemondására, a bemondott adatokat az okmánnyal összehasonlítja. Az intézkedés során minden esetben ellenőrizni kell az igazoltatott személy és a bemutatott okmány adatait a Schengeni Információs Rendszerben (SIS), a körözési információs rendszerben, illetőleg – szükség szerint – a személyi adat- és lakcím nyilvántartásban, vagy az okmány-nyilvántartásban.

A panaszos szerint az intézkedés során a rendőrök csak a személyazonosító igazolványát kérték, ami nem volt nála. A vezetői engedélyével azonosíthatta volna magát, de azt azért nem adta oda, mert más iratot nem kértek tőle, és „az események gyors lejátékozása miatt” arra nem is volt lehetősége.

A rendőri jelentés szerint 2011. augusztus 28-án, 07:00 órakor Újfehértón, a Széchenyi utca 46. szám előtt intézkedés alá vonták a kerékpárral közlekedő panaszost. Felszólították, hogy álljon meg és adja át a személyazonosító igazolványát, de a panaszos közölte, hogy az nincs nála, mert azt amúgy sem köteles magánál tartani. Ezt követően ismételt felszólították, hogy igazolja magát, de arra továbbra sem volt hajlandó.

Az intézkedés során a panaszostól először tehát kifejezetten személyazonosító igazolványát kérték a rendőrök, majd miután azt nem adta át, a felszólítást megismételték, amire lehetősége lett volna egyéb, a személyazonosságát hitelt érdemlően igazoló okmányát átadni.

A kiegészítő jelentésében a r. törzsrőrmester megjegyzi, hogy a rendőrsőn közölte a panaszossal, hogy a személyazonosságának igazolására való felszólítást követően köteles a nála lévő bármilyen, személyazonosításra alkalmas, fényképes okmányt átadni, azonban a panaszos ezt „nem volt képes megérteni”.

A fentiek alapján megállapítom, hogy a panaszos igazoltatásának jogalapja az Rtv. 29. § (1) bekezdése volt, annak végrehajtására pedig jogszerűen és szakszerűen került sor.

2.) A panaszos sérelmezte a kényszerítő eszközök – a testi kényszer és a bilincs – alkalmazását.

Az Rtv. 19. § (1) bekezdése szerint a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.

Az Rtv. 47. §-a alapján a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat.

A Szolgálati Szabályzat 58. § (2) bekezdése szerint a kényszerítő eszközök alkalmazása során ellenszegülésnek kell tekinteni azt a célzatos, fizikai erőfeszítéssel járó tevékenységet, amely a rendőrt jogszerű intézkedésének megkezdésében, folytatásában vagy befejezésében akadályozza, így különösen, ha valaki élet, testi épség elleni fenyegetéssel vagy fizikai erőszakkal akadályozza, hogy a rendőr valahová belépjen, valahol tartózkodjon,

valahonnan távozzon, valakit személyes szabadságában korlátozzon, illetőleg valakivel szemben intézkedést foganatosítson.

Az Rtv. 48. §-a szerint a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.

A panaszos elmondása szerint a rendőrök nekiugrottak, a kerítésnek lökték, majd hátra bilincseltek a kezeit és beültették a szolgálati gépkocsiba. A bilincselés során állítása szerint ellenállást nem tanúsított, a rendőrök pedig fizikai erőfölényben voltak, mivel ő egy kb. 70 kg súlyú rokkantnyugdíjas.

A jelentésekben foglaltak szerint a rendőrök – miután a panaszos ismételt felszólításukra sem volt hajlandó igazolni magát – közölték, hogy vele szemben bilincset fognak alkalmazni, és előállítják a rendőrsre. Mivel panaszos a jogszerű rendőri intézkedésnek ellenszegült, ezért vele szemben testi kényszeret és bilincset alkalmaztak az ellenszegülés megtörése érdekében. Az ellenszegülés mibenlétét a jelentés nem részletezi.

A r. törzsrőrmester kiegészítő jelentése, valamint a panaszossal szemben tett szabálysértési feljelentés tényállásának leírása a történetekkel kapcsolatban azt tartalmazza, hogy a második felszólítást követően a rendőr közölte a panaszossal, hogy amennyiben nem hajlandó igazolni magát, úgy előállítja igazolás megtagadása miatt, mire a panaszos azt válaszolta, hogy a rendőrnek ehhez nincs joga, és amúgy sem veti magát alá az intézkedésnek.

A rendőri jelentés szerint a panaszossal szemben kényszerítő eszközként az Rtv. 48. § d) pontja alapján – ellenszegülés megtörése érdekében – 07:00 órától 07:18 óráig bilincs alkalmazására került sor. A kényszerítő eszköz alkalmazására figyelmeztetés történt. A parancsnoki vélemény és kivizsgálás alapján a panaszossal szemben a kényszerítő eszköz alkalmazása jogszerű, szakszerű és arányos volt.

Az Rtv. indokolása szerint a bilincs a szökés és a támadás megakadályozására szolgáló megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz, alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül is szóba jöhet: „(...) alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül vagy fizikai kényszer folyományaként is szóba jöhet. Az alkalmazás törvényi feltétele azonban, hogy kizárólag személyi szabadság korlátozásával járó rendőri intézkedés keretében (elfogás, előállítás, elővezetés, őrizetbevétel) alkalmazható.”

A rendőri jelentésben foglaltakkal szemben a bilincs alkalmazására a megfelelő jogalapot nem az Rtv. 48. § d) pontja – az ellenszegülés megtörése –, hanem az Rtv. 48. § b) és c) pontjában foglaltak – a támadás, illetve szökés megakadályozása – jelentették. Ezeket a magatartásokat az előállított személynek ténylegesen nem kell tanúsítania, mivel a bilincshasználat célja az említett esetekben éppen a prevenció, a szökés vagy a támadás megakadályozása. Az intézkedő rendőrnek tehát mérlegelési lehetősége van a tekintetben, hogy ezen magatartások bekövetkezésének reális esélyével számol-e a konkrét esetben vagy sem.

A panaszos rendőrökkel szembeni verbális agressziója, intézkedésük jogalapjának megkérdőjelezése, valamint a panaszos azon kijelentése, hogy „amúgy sem veti alá magát a rendőri intézkedésnek” – a megelőzés céljából történő bilincshasználtnak szintén indokául szolgált.

A jogszabályhely pontatlan megjelölése a rendőri jelentésben nem érintette magának a sérelmezett intézkedésnek a jogszerűségét. Az Rtv. 48. §-ában foglaltak, valamint az ahhoz fűzött magyarázat alapján megállapítom, hogy a bilincs alkalmazására az intézkedés során jogszerűen, indokoltan, továbbá az arányosság követelményének figyelembevételével került sor, ezért a panaszt e tekintetben elutasítom.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján – a Szolgálati Szabályzat 58. § (2) bekezdésében leírt magatartás hiányában – a panaszossal szemben a testi kényszer alkalmazása jogalap nélkül történt, ezért a panasznak e tekintetben helyt adok.

3.) A panaszos sérelmezte előállításának jogalapját, arányosságát.

Az Rtv. 15. § (1) bekezdése szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének a) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja.

Az Rtv. 29. § (4) bekezdése alapján a személyazonosság igazolásának megtagadása esetén az igazolatott a személyazonosság megállapítása céljából feltartóztatható, a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén előállítható, ha a személyazonosság megállapítása más módon nem biztosítható, a személyazonosság megállapítása céljából az igazolatottól ujjnyomat vehető, az igazolatottról fényképfelvétel készíthető, továbbá a külső testi jegyek észlelés és mérés alapján rögzíthetők.

A rendőri jelentés szerint a panaszos előállítására az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontjának második fordulata alapján került sor, mivel az igazolást megtagadta.

A panaszos álláspontja szerint ő nem tagadta meg személyazonossága igazolását, csak nem volt nála személyazonosító igazolványa, más iratot pedig a rendőrök nem kértek tőle, a nevét nem kérdezték. Mivel az egyik rendőr tavasszal már intézkedett vele szemben, ezért a panaszos szerint látásból már ismerte őt, és ha nem emlékezett a nevére, megkérdezhetette volna, de a rendőr inkább elő akarta állítani.

A panaszosnál saját elmondása szerint is végig nála volt a vezetői engedélye – amit a rendőrörsön felvett, a letéti tárgyakról készült jegyzőkönyv is tanúsít –, de azt nem adta át a rendőröknek többszöri felszólításuk ellenére sem.

Az intézkedésben részt vevő r. törzsrőrmester 2011. június 15-én valóban intézkedett a panaszossal szemben szabálysértés elkövetése miatt, ugyanakkor nem volt köteles arra, hogy több hónap távlatából a panaszosra emlékezzen, és ezen az alapon személyazonosító adatainak ellenőrzésétől eltekintsen.

Az Rtv. 29. § (5) bekezdése szerint az igazoltatás vagy a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén az előállítás csak a személyazonosság megállapításához szükséges ideig tarthat.

A panaszos előállítását követően az előkerült vezetői engedélyből személyi adatait megállapították és a nyilvántartásban ellenőrizték, a nála lévő letéti tárgyakról jegyzőkönyvet vettek fel, majd azokat részére szabadon bocsátásakor hiánytalanul visszaadták. Előállítása 07:00 órától 07:40 óráig – tehát a személyazonosság megállapításához szükséges ideig – tartott.

A rendőrök intézkedésüket követően szabálysértési feljelentést tettek a panaszossal szemben az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) kormányrendelet 27. § (1) bekezdésébe ütköző, „személyazonosság igazolásával kapcsolatos köteleességek megszegése” szabálysértés elkövetése miatt.

A fentiek alapján megállapítom az előállítás megfelelő joggalappal, jogszerűen, szakszerűen és az arányosság követelményének figyelembevételével került végrehajtásra, így az előállítás jogalapjával és arányosságával kapcsolatos panaszt elutasítom.

4.) A panaszos sérelmezte, hogy a bilincs miatt sérülés keletkezett a csuklóján, amit orvosi látellellettel igazolt. A háziiorvosi kórlap szerint a panaszos csuklóján körkörös minimális hyperaemiás bőrelváltozás volt látható.

A Szolgálati Szabályzat 57. § (2) bekezdése szerint a rendőr a kényszerítő eszköz alkalmazása során a testi épséghez fűződő jogokat köteles tiszteletben tartani, és a testi épséget csak a legszükségesebb mértékben veszélyeztetheti.

A panaszos előállításáról és a kényszerítő eszköz alkalmazásáról készült rendőri jelentés rögzíti, hogy a rendőri intézkedés során sérülés nem keletkezett. A panaszos az előállítás időtartamáról szóló igazoláson saját aláírásával hitelesítetten úgy nyilatkozott, hogy a rendőri intézkedés során sérülése nem keletkezett.

A panaszos a rendőrösn – a konkrétan erre irányuló kérdésre – nem jelezte, hogy sérülése keletkezett. Ennél fogva a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg ok-okozati összefüggés a bilincs használat és a látellelleten rögzített sérülés között. Egyébként a panaszos csuklóján észlelt minimális bőrelváltozás (vérbőség) önmagában nem utal arra, hogy a kényszerítő eszközt szakszerűtlenül, indokolatlan sérülést okozva alkalmazták volna vele szemben.

A panaszt a bilincselés sérülést okozó volta tekintetében a fentiek alapján elutasítom.

5.) A Panaszos azt is sérelmezte, hogy a rendőrök végig tegezték, megkérdezték, hogy „mit képzels magáról”, és azt mondták, hogy addig nem hagyják békén, amíg „közbotrány okozásáért” be nem viszik és meg nem verik, mert az „ilyen szemetek miatt áll így a társadalom”.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A rendőri jelentés szerint a panaszos a rendőr köszönését azzal fogadta, hogy „Mit akarsz már megint tőlem?“, és a továbbiakban is flegmán, tegeződve beszélt vele. Amikor igazolásra szólította fel, arra úgy reagált, hogy „Húzzál már el a francba kis köcsög, mit gondolsz magadról! Ki vagy te? Mit dumálsz nekem, te takony?“, és az intézkedés során a továbbiakban is szitkozódott, a rendőrséget és a két intézkedő járőrt pocskondiázta.

Az eljárás során rendelkezésre álló dokumentumok alapján az érintettek nyilatkozatai között fennálló ellentmondást az elhangzott párbeszéd vonatkozásában nem lehetett feloldani, ezért – a rendőri jelentés közokirati jellegét figyelembe véve – a rendőrök hangneme tekintetében a panaszt elutasítom.

IV.

A Panasztestület a panaszos által előterjesztett panaszt megvizsgálta és a fent hivatkozott állásfoglalásában megállapította, hogy a panaszos emberi méltósága, valamint személyes szabadsága súlyos fokú sérelmet szenvedett a testi kényszer, illetve bilincs jogalap nélküli alkalmazásának következtében.

A Panasztestületnek a bilincs jogalap nélküli alkalmazásával összefüggésben tett megállapításai a határozat III. részének 2. pontjában foglaltak alapján nem értek egyet.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése¹, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein² alapul.

¹ Rtv. 92. § (1) bekezdése:

„Akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette - választása szerint - panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el.”

² Rtv. 93/A. § (6)-(7) bekezdései:

„(6) Az országos rendőrfőkapitány a panaszról az állásfoglalás kézhezvételét követő tizenöt napon belül közigazgatási hatósági eljárásban dönt. Ha az országos rendőrfőkapitány határozatában eltér a Testület állásfoglalásától, ezt köteles megindokolni.

(7) Az országos rendőrfőkapitány a panaszról az állásfoglalás kézhezvételét követő tizenöt napon belül közigazgatási hatósági eljárásban dönt. Ha az országos rendőrfőkapitány határozatában eltér a Testület állásfoglalásától, ezt köteles megindokolni.”

Határozatom az alábbi jogszabályokon alapul:

- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 330. § (2) és 326. § (7) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdése, 109. § (1) és (3) bekezdései;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. § (1) bekezdése, 15. §-a, 19. § (1) és (2) bekezdése, 29. §-a, 33. § (2) bekezdés a) pontjának II. fordulata, 47. §-a, 48. §-a, 92. § (1) bekezdése, 93/A. § (6) és (7) bekezdései;
- a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet 38. § (1) bekezdése, 57. § (2) bekezdése, 58. § (2) bekezdése;
- az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) kormányrendelet 27. § (1) bekezdése.

Budapest, 2012. február „ „

Dr. Hatala József r. altábornagy
országos rendőrfőkapitány